

zakorzenionego w Ewangelii Jezusa.

Ponadto w październiku w wielu krajach są wznawiane różne formy działalności kościelnej po przerwie letniej, a Kościół zachęca nas, byśmy na modlitwie różańcowej uczyli się od Maryi kontemplowania zamysłu jaki miłość Ojca ma w stosunku do ludzkości, aby umiłować ją tak, jak On ją miłuje. Czyż nie taki jest również sens misji?

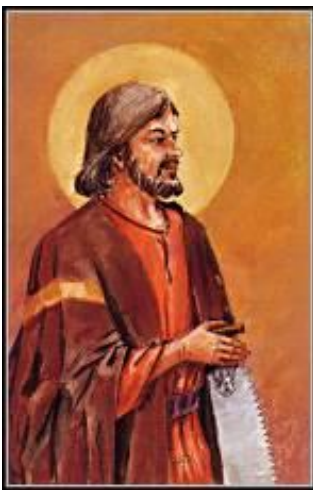
Niedziela Misyjna jest wyjątkową okazją, by nie tylko modlić się za misje, ale również wesprzeć materialnie pracę misjonarzy. Tego dnia taca zabierana w każdym kościele powinna być przeznaczona na fundusz Papieskiego Dzieła Rozkrzewiania Wiary. Przypomniał nam o tym Benedykt XVI w zakończeniu swojego orędzia na Światowy Dzień Misyjny w 2008 r.:

Drodzy Bracia i Siostry, niech obchody Światowego Dnia Misyjnego zachęcą Was wszystkich do ponownego uświadomienia sobie pilnej potrzeby głoszenia Ewangelii. Z wielką satysfakcją chciałbym podkreślić udział Papieskich Dzieł Misyjnych w dziele ewangelizacji Kościoła. Dziękuję im za wsparcie, jakie ofiarują wszystkim wspólnotom, a zwłaszcza najmłodszym spośród nich. Stanowią one ważne narzędzie dla animacji i formacji ludu Bożego w duchu misyjnym i ożywiają komunie osób i dóbr pomiędzy różnymi częściami Mistycznego Ciała Chrystusa. Niech taca zbierana we wszystkich parafiach podczas Niedzieli Misyjnej będzie znakiem komunii i wzajemnej troski pomiędzy Kościołami.

Oby ta prośba papieża została zrealizowana także w naszej wspólnocie parafialnej. *Red.*

28 października

Święci Apostołowie Szymon i Juda Tadeusz – patronowie diecezji siedleckiej

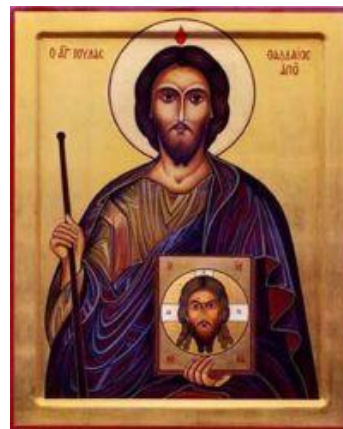

Ewangelie wymieniają św. Szymona w ścisłym gronie uczniów Pana Jezusa. Jest on chyba najmniej znanym spośród nich. Ewangelie wspominają o nim tylko trzy razy. Mateusz i Marek dają mu przydomek Kananejczyk (Mt 10, 4; Mk 3, 18). Dlatego niektórzy Ojcowie Kościoła przypuszczali, że pochodził on z Kany Galilejskiej i był młodym panem, na którego weselu Chrystus Pan uczynił pierwszy cud. Współczesna egzegeza dopatruje się jednak

w słowie Kananejczyk raczej znaczenia "gorliwy", gdyż tak je również można tłumaczyć. Łukasz wprost daje Szymonowi przydomek Zelotes, czyli gorliwy (Łk 6, 15). Specjalne podkreślenie w gronie Apostołów, że Szymon był gorliwy, może oznaczać, że faktycznie wyróżniał się wśród nich prawością i surowością w zachowywaniu prawa możeszowego i zwyczaju narodu.

Szymon Kananejczyk jest we wszystkich czterech katalogach Apostołów wymieniany zawsze obok św. Jakuba i św. Judy Tadeusza, "braci" Chrystusa, czyli Jego bratanków lub siostrzeńców (Mt 10, 4; Mk 3, 18; Łk 6, 15; Dz 1, 13). Czy był nim także i Szymon? Według Ewangelii św. Mateusza wydaje się to być pewnym (Mt 13, 55). Także i w tradycji chrześcijańskiej mamy niktę wiadomości o Szymonie. Miał być bratem Apostołów: Jakuba Młodszego i Judy Tadeusza. Jako krewny Pana Jezusa miał według innych zasiąść na stolicy jerozolimskiej po Jakubie Starszym i Jakubie Młodszym jako trzeci biskup. Miał ponieść tam śmierć za cesarza Trajana, kiedy miał już ponad sto lat.

O przecięciu Szymona piłą na pół, jak legenda głosi (a nawet - piłą drewnianą) dowiadujemy się z jego średniowiecznych żywotów. Ciało św. Szymona, według świadectwa mnicha Epifaniusza (w. IX), miało znajdować się w Nicopolis, w kościele wystawionym ku czci Apostoła. Św. Szymon jest patronem diecezji siedleckiej oraz farbiarzy, garncarzy, grabarzy i spawaczy.

O życiu św. Judy nie wiemy prawie nic. Miał przydomek Tadeusz, czyli "Odważny" (Mt 10, 3; Mk 3, 18). Nie wiemy, dlaczego Ewangelisci tak go nazywają. Był bratem św. Jakuba Młodszego, Apostoła (Mt 13, 55). Dlatego bywa nazywany również Juda Jakubowy (Łk 6, 16; Dz 1, 13). Był jednym z krewnych Jezusa. Prawdopodobnie jego

matką była Maria Kleofasowa, o której wspominają Ewangelie.

Imię Judy umieszczone na dalszym miejscu w katalogu apostołów sugeruje jego późniejsze wejście do grona uczniów. To on przy Ostatniej Wieczerzy zapytał Jezusa: "Panie, cóż się stało, że nam się masz objawić, a nie światu?" Zasadne jest zatem przypuszczenie, że św. Juda, przystępując do grona apostołów, kierował się na początku perspektywą zrobienia przy Chrystusie kariery.

Juda jest autorem jednego z listów Nowego Testamentu. Sam w nim nazywa siebie bratem Jakuba. Z listu wynika, że prawdopodobnie był człowiekiem wykształconym. List ten napisał przed rokiem 67, gdyż zapożycza od niego pewne fragmenty i słowa nawet św. Piotr. Po Zesłaniu Ducha Świętego Juda głosił Ewangelię w Palestynie, Syrii, Egipcie i Mezopotamii; część wędrówek misyjnych odbył razem ze św. Szymonem. Część tradycji podaje, że razem ponieśli śmierć męczeńską. Inni mówią, że Szymon został zabity w Jerozolimie, a Juda Tadeusz prawdopodobnie w Libanie lub w Persji.

Kult św. Judy Tadeusza jest szczególnie żywy od XVIII w. w Austrii i w Polsce. Bardzo popularne jest w tych krajach nabożeństwo do św. Judy jako patrona od spraw beznadziejnych. Z tego powodu w wielu kościołach odbywają się specjalne nabożeństwa ku jego czci, połączone z odczytaniem próśb i podziękowań. Czczone są także jego obrazy. Jest patronem diecezji siedleckiej i Magdeburga. Jest także patronem szpitali i personelu medycznego.